

и живѣше само съ хлѣбъ и водѣ. При сичко туй обаче, той бѣше благодаренъ въ своѣтъ сиромашѣ, защото нищо повече нежелаше, освенъ туй що имаше. Единъ день му кимна да види градътъ и рѣши да иде въ него на утрешния день. Като ся на-
кани и поиде, той срѣщна единъ пѣтникъ, който го попыта дали не много далѣчь отъ тамъ до нѣкое село, дѣто да намѣри нѣкоѣ къщѣ за да прѣсви. „Има отъ тукъ дванаесетъ милы, отговори рыбарътъ, а не много късно; ако обычате да прѣнощувате въ моѣтъ колибѣкъ, азъ ви и прѣдлагамъ на драго сърдце.“ Пѣтникътъ прія прѣдложеніето му, и рыбарътъ който искаше да го нагости, накладе огъня, за да опече нѣкои малкы рыбы. До дѣто той приготваше вечерѣтъ, смѣше ся, пѣше и ся виждаше много расположенъ и веселъ. „Колко сте честить, му рѣче гостътъ, та можете да ся веселите! сичко що притя-
жавамъ на този свѣтъ быхъ далъ за да могъ да бѣдѣ и азъ тѣй, като васъ расположенъ. — А кой ви прѣчи на туй? рѣче рыбарътъ. Мойта радость нищо не ми врѣди, и никога не съмъ ималъ причинѣ за да бѣдѣ жалостенъ. Мигаръ вый имате нѣкои голѣмы тѣгы, които ви не оставятъ да ся веселите? Горко ми! рѣче пѣтникътъ, цѣлъ свѣтъ мя вѣрва, че съмъ най-честить человекъ. Азъ бѣхъ търговецъ и спечелвахъ много нѣщо, но немахъ спокойствіе нито една минута. Секога ся боѣхъ да не банкрутирамъ (испадна), да ся не развалѣтъ стокытъ ми, да ся не потопѣтъ кораблытъ ми, които имахъ по морето; оставихъ прочее търговинѣтъ за да опытамъ да ли щѣ могъ да бѣдѣ по-спокоенъ, и зехъ едно званіе при царя. Изкрай имахъ честьтъ да угодѣ на принца; поставихъ му най-милъ, и вѣрвахъ че щѣ бѣдѣ благо-